

25

P. G.
1785, 16.

DE
RETENTIONE PIGNORIS

IN
CONCVRSV CREDITORVM
SECVNDVM IVS SAXONICVM ELECTORALE
EXVLE

P. 26

DISSERIT
ET
ILLVSTRIS ICTORVM COLLEGII CONSENSV
DISPVATIONES

SVPER
THESISV IN AVDITORIO ICTORVM INSTITVENDAS
INDICIT

IO. ADAMVS THEOPHILVS KINDIVS
IVRISSCIETIAE ET PHILOSOPHIAE DOCTOR SVPREMAE IN PROVINCIA
CVRIAE ASSESS. IVRIS SAXONICI PROF. PVBL. ORDINARIVS
ACADEMIAE LIPSIENSIS SYNDICVS.

LIPSI A E
EX OFFICINA BREITKOPFIA.

MDCCLXXXV

RESTITUTIONE PIGNORIS

CONTRACTUS ORBITICUM
SECUNDUM RE SYNOCHAL BASTORAL

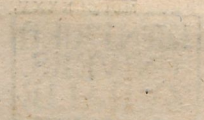
D. 1781

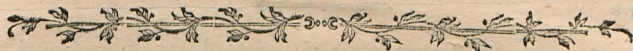
HELVETICUM COLLEGIUM CONSENSU
DISTANTISSIS

LIBRARIIS ALEXANDRO JOHANNI WILHELMUS
INDICIT

IO. ANTONIUS FRIEDRICHUS KUNDTZ
LITHOGR. ET ENGRAV. IN PRAGAE
CALLE ANTONIANAE S. N. 10. 1781.

1781
DR. OETTINGER DRUCKER

DE
RETENTIONE PIGNORIS IN CONCVRSV
CREDITORVM SECVNDVM IVS SAXONICVM
ELECTORALE EXVLE.

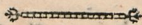
§. I.

De iure retentionis, quod pignori inest.

IVS RETENTIONIS, cuius natura et indoles consistit in facultate, rem alienam vel alteri debitam ex sua possessione haud prius dimittendi, quam de eo, quod ab altero vicissim debetur, satisfactum sit, exoriri constat vel immediate ex lege vel ex dispositione priuatorum, veluti testamento ac conuentione eademque siue expresse siue tacite inita ^{a)}. Hic subsistamus in iure retentionis conuentionali, quoad pignori inest. Quemadmodum ius retentionis, vt vel ex ipsa rei natura patet, haud sine possessione rei alienae vel alteri debitae intelligitur, ita prono inde alueo fluit, retentionem non cadere in omnes pignoris species, sed tantummodo in pignus sensu strictiori acceptum, quo est

A 2 ius

a) WOLFG. AD. LAVTERBACH circa ius retentionis (*Erf.* 1737) diff. de retentione: in *Ej.* *Dissertat.* GE. LVD. BOEHMER de iure retentionis eiusque effectu: in *Ej.* *Electio CRER* diff. de eo quod iustum est iur. ciu. T. II. exercit. XIII.

ius in re a debitore creditori per traditionem in securitatem crediti constitutum, quod nostri homines *Handhabend Pfand*, *Faust-Pfand*, appellare solent. Differt igitur pignus ac hypotheca ^{b)} et in eo, quod in hac ius retentionis locum habere nequeat ^{c)}. Quod ad pignus stricte sic dictum attinet, in id creditori pignoratitio' ius retentionis competit. Etenim ea est natura contractus pignoratitii, ut creditori res in securitatem crediti ita tradatur, ut soluto demum credito in specie restituatur ^{d)}. Itaque cum huic contractui naturaliter insit ius retentionis partemque securitatis faciat in re pignori data tamdiu retinenda, quamdiu creditum non sit solutum, sequitur, ut creditori pignoratitio ius retentionis in re oppignorata vi ipsius contractus adeoque tacita contrahentium voluntate competat, siquidem contrahentes in id, quod conventioni naturaliter inest, consensisse censentur. In iure retentionis ponitur debitum ex eadem re, quae retinetur, soluendum. Itaque illud ius ad debita cum re retinenda connexa adstrictum est ^{e)} ac neque iure civili neque iure Praetorio competit ob debita haud connexa: Attamen ius retentionis, quod ex natura

b) IVST. HEN. BOEHMER de nouum debitum haud permiffa: in diuerso pignoris et hypothecae iure: Ej. Diff. Fasc. IX. p. 1506 seq. in Ej. exercit. ad π. exercit. 58.

d) §. vlt. Inf. quib. mod. re contr.

c) CHRIST. LVD. CRELLII Obligat.

feruat. de retentione hypothecae ob e) DAV. MEVIUS. P. II. dec. 214.

tura pignoris proficiscitur, ex GORDIANI Imp. speciali constitutione ^{f)} ultra vim pignoris ex aequitatis ratione ad aliud debitum chirographarium eiusdem debitoris fuit extensum. En ipsa verba: *Si in possessione fueris constitutus, nisi ea quoque pecunia tibi a debitore reddatur vel offeratur, quae sine pignore debetur, eam restituere propter exceptionem doli mali non cogeris. Iure enim contendis, debitores eam solam pecuniam, cuius nomine ea pignora obligauerunt, offerentes audiri non oportere, nisi pro illa etiam satisfecerint, quam mutuum simpliciter acceperunt.* Quae quidem specialis constitutio ultra eius verba non extendenda est, tum quia a iuris ciuilis rationibus descedit, tum quia tanquam rescriptum interpretationis laxitatem haud admittit ^{g)}. Cum igitur in illo GORDIANI Imp. rescripto haud valeat argumentum, quod a consequentia peti solet, oppido falluntur, qui eo argumento decepti et extra causam pignoris in quolibet alio negotio ius retentionis ob debitum haud connexum competere sibi persuadent aliisque persuasum cupiunt ^{h)}.

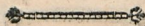
A 3

§. II.

f) L. vn. C. Etiam ob pecuniam chirographariam pignus teneri posse. Cf. LÜDER. MENKEN diff. de retentione pignoris ab aliud debitum: in diff. iunctim editis (Lipf. 1705) diff. IX.

g) GERARD NOODT in Diocletiano et Maximiano Cap. II.

h) IAC. FR. LVDOVICI diff. de iure retentionis ex diuersa etiam causa competente, (Häl. 1716.)

§. II.

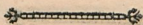
Ius pignoris et quod huic inest, ius retentionis, per concursum creditorum ex iuris communis sententia haud tollitur.

Ius pignoris et quod ex huius natura proficiscitur, ius retentionis, vtrum creditori pignoratitio etiam moto creditorum concursu saluum sit, adeo vt ipse eandem exceptionem retentionis creditoribus pignus, antequam sibi satisfactum sit, repetituris, opponere possit, qua se aduersus ipsum debitorem tueri poterat, iam inquirere iuuat. Quae quidem quaestio, si ex principiis iuris communis diiudicetur, affirmari debet. Atque eandem sententiam tuetur *Io. Flor. RIVINVS* ^{a)} maxime ex his iuris rationibus, tum quia pignoris causa tamdiu firmetur, quamdiu per solutionem vinculum non resolutum, tum quia pignoris traditio sit alienationis species, adeoque pignora vel non amplius in bonis debitoris vel non nisi dissoluto nexu pignoris esse censeantur. Verum enim vero aut egregie fallor aut illae rationes dubitationi adhuc locum relinquunt. Exponere iam iuuat rationes, quibus nos effici posse putamus ius retinendi pignus haud tolli per concursum creditorum. Ac primo quidem aequitatis ac iuris rationes haud permittunt, vt iura perfecte acquisita sine iusta causa eripiantur aut infringantur. Nec excitato concursu creditorum idonea

a) in Problem: iur. de iure pignoris moto concursu. (*Lips.* 1728.)

idonea interuenit ratio, ex qua quis iure, quod iam antea aduersus debitorem intuitu ipsius bonorum priorum rite acquisiuit, sine iniuria priuari possit: id quod vel exinde patet, quia omnes dispositiones a debitore obaerato super bonis suis eo tempore bona fide factae, quo ipsi adhuc libera competiit bonorum administratio, et moto deinceps concursu subsistunt. Hinc Praetorem venditionem et locationem a debitore bona fide factam, vtut deinceps missio in bona eius impetrata fuerit, tamen seruasse auctor est VLPPIANVS ^{b)}. Quae de locatione bonorum debitoris obaerati etiam post motum concursum creditorum seruanda ex aequitatis ratione cauta sunt, ad conductionem bonorum alienorum a debitore factam argumento extendi nequeunt, siquidem locatio bona debitoris propria, in quae creditores, saluo iure conductoris, immittuntur, concernit; conductio autem, in quam debitori bona sunt data, pertinet ad bona aliena, in quae creditores missionem impetrare nequeunt, nec in ipsos ceu successores singulares obligatio ex conductione sui debitoris descendens transire potest. Eadem fere ratio est emtionis a debitore initae, ad quam adimplendam creditores haud obstringuntur. Quare cum emtio Praetoris auxilio haud seruetur, a venditione ad emtionem consequentiae filius duci nequit. Sed ad nostram causam redeamus.

b) l. 8. §. I. n. de reb. auct. iud. poss.

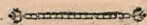
deamus. Quemadmodum cessio bonorum aut missio in ea non aliter fieri intelligitur, quam saluis iuribus ab aliis aduersus debitorem intuitu ipsius patrimonii iam antea perfecte acquisitis, ut ex iis, quae disputauimus, satis patet, ita quoque ius retinendi pignus creditori ut et potestate contractus pignoratitii competens, per concursum creditorum haud tolli, sed potius saluum persistere negari nequit. Deinde iura, quae in creditores vel ex missione in bona vel ex eorundem cessione transeunt, non nisi ex ipsius debitoris obaerati iure aestimari et possunt, et debent. Itaque creditores in bonis cedis aut ab ipsis ex edicto possessis plus iuris quam ipse debitor eo tempore habuit, consequi nequeunt. Etenim creditores vniuersa debitoris obaerati bona ut eorum cessionis aut missionis in ea hoc sine tenent, ut eadem *iure et nomine debitoris* distrahere, iisque distractis, quoad sufficiunt, indemnitati suae consulere queant ^{c)}. Quare creditoribus non minus ac ipsi debitori exceptio retentionis opponi potest, ubi pignus ante repetitur, quam creditum fuit exsolutum. His argumentis accedit denique ratio iuris civilis, quae *Analogia* vocatur quaeue maximam habet vim ad nostram sententiam confirmandam. Si duo creditores vnius eiusdemque debitoris concurrant, quorum alter rem pignori acceptam

^{c)} l. 4. C. qui bonis cedere possunt. Io. AVG. HELLFELD progr. de bonis debitorum post eorum cessionem distrahendis: in Ej. Opusc. p. 561.

acceptam tenet, alter autem deinceps ex causa iudicati, vt eadem res pignori capiatur, petit, quaestio mouetur, vtrum creditor pignoratitius ad rem pignori acceptam prius distrahendam aut dimittendam cogi possit, quam ei fuerit satisfactum. VLP IANVS hanc quaestionem ita decidit, vt creditorem pignoratitium haud prius teneri statueret, pignus dimittere, quam soluto credito. Ita enim quod si res, inquit ^{d)}, sit pignorata, quae pignori capta est, videndum est, an sic distrahi possit, vt, dimisso creditore, superfluum in causam iudicati conuertatur. Et quamquam non cogatur creditor rem, quam pignori accepit, distrahere: tamen in iudicati executionem seruatur, vt si emptorem inuenerit res, quae capta est, qui dimisso priori creditore soluere sit paratus, admittenda sit huius quoque rei distractio: nec videtur deterior fieri conditio creditoris suum consecuturi, nec prius pignus dimissuri, quam si ei fuerit satisfactum. In hac specie ponitur, creditorem qui pignus teneat, inter praecipuos esse, nec ab aliis, qui iure potiori in eadem re gaudeant, vinci. Quare Augustin. LEXSERVS illam VLP IANI decisionem eo modo restringendam esse recte iudicauit dum, at si alii, inquit ^{e)}, concurrant, quibus antiquior aut ex alio capite potior hypotheca constituta est, creditorem posteriorem vel in-

d) l. 15. §. 3. π. de re iudicata.

e) in medit. ad π. spec. 231. m. l.

firmiterem possessio sua non tuetur l. 12. pr. π. qui potiores in pignore. Itaque si ex *VLPiani* sententia creditoris pignoratitii conditio per executionem ab alio creditore petitam nunquam deterior fieri debeat, quid quaeso rationis est, quare eiusdem conditio per concursum creditorum deterior fieri ac ipsi ius in re ipsa acquisitum auferri debeat? At creditoribus ius in bona oppignorata, cum in debitoris bonis et dominio remaneant ^{f)}, eatenus saltem competit, quatenus iis distractis, id quod excedit debitum, a creditore pignoratitio restituendum est ^{g)}. Res salva est. Etenim creditor pignoratitius, licet distractionem pignoris, vrgentibus creditoribus, impedire nequeat, si emtor, ipso dimisso h. e. solutione debiti ipsi praestita, soluere paratus sit ^{h)}, tamen pignus, solutione debiti haud impetrata, ad massam concursus exhibere seque concursui creditorum immiscere haud tenetur. Iam satis effectum spero, ex principiis iuris communis ius retinendi pignus per concursum creditorum haud tolli, dummodo pignus a debitore eo tempore sit constitutum, quo ipsi adhuc libera bonorum administratio competiit. Vix enim est, quod moneamus, oppignoracionem a debitore post missionem in bona eorundemque cessionem factam inualidam esse indeque

f) l. 9. C. de pignor.

concursum in tantum cessante (*Ien.*

g) *PAVL. WILH. SCHMID* de iure retentionis circa pignus post motum

1761) §. 13.

h) l. 15. §. 5. π. de re iudicata.

deque creditori nullum competere ius retentionis. Ita enim *VLPIANVS* qui post bona, inquit ¹⁾, possessa debitum suum recepit, hunc in portionem vocandum exaequandumque cacteris creditoribus, neque enim debuit praecipere cacteris post bona possessa, cum iam par conditio omnium creditorum facta esset.

§. III.

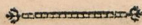
Retentio pignoris iure Saxonico Electorali in concursu creditorum exulat.

Iuri communi, ex cuius principiis creditori pignoratitio ius retinendi pignus etiam moto concursu creditorum competit, in Saxonia Electorali *lege iudiciaria repetitae praelectionis ad Tit. XLI. §. 1.* derogatum fuit. En ipsa legislatoris verba: *Und sollen im übrigen diejenigen, so ein ius retentionis, Unterpfand oder ander dergleichen Recht daran zu haben vermeinen, an die Kauff-Gelder sich gebührend zu halten, schlechterdings angewiesen werden.* Ex his igitur verbis perspicue apparet, creditorem, qui res pignori acceptas tenet, moto in bonis debitoris concursu creditorum, bona oppignorata ad massam concursus exhibere teneri; attamen hoc iure, ut ius distractis ex pretio inde redacto ipsi ceu creditori hypothecario prae reliquis omnibus creditoribus, qui non in prima classe collocati sunt, satisfiat; id quod patria *constitutione iudiciaria*

B 2

ciaria

1) 1. 6. §. 7. 7. quae in fraudem creditorum facta sunt.

*ciaria iam supra allegata ad Tit. XLIV. §. 2. cautum est: In rebus mobilibus ista weder eine gerichtliche noch aufsergerichtliche Verschreibung von einiger Wirkung, sondern es hat allein derjenige, dem ein Pfand zugleich übergeben worden, wann er es würcklich in Haenden hat, gestalt das constitutum possessorium, oder eine Traditio ficta, hierbey keinesweges zu attendiren, ein ius reale dergestalt daran erlanget, das er vor allen andern so nicht zur ersten Classe gehören, dacon zu befriedigen. Favore commerciorum nititur specialis dispositio, qua securitati eius, cui merces ad vendendum traditae sunt, (Commissions-Waaren) ^{a)} non solum intuitu expensarum ob merces factarum, sed etiam si, literis cambii ad ipsum a domino mercium directis, quas vulgo *trassatas* vocant, pecuniam soluerit, ita consultum fuit, ut, moto in bonis committentis concursu creditorum, ex mercibus vel pretio ex earum venditione redacto ad massam concursus exhibendis, tantum retinere possit, quantum ad indemnitate commissario praestandam requiritur. Hoc ius praecipuum, quod speciali rescripto Io. GEORGII II. ^{b)} anno MDCLXIX. mercatoribus Lipsiensibus*

a) GERH. DOM. METTINGER de Ej. Exercit. iur. cambial. Cap. XI. mercibus in commissionem datis (*Giesse* Sect. II. 1747) CHR. GOTTL. RICCIUS b) in Cod. Aug. T. II. p. 2017. nec de mercibus in commissionem mercatori ad vendendum datis: in No. XX.

psiensibus datum nec non in *ordinatione cambiiali Lipsiensi* §. XXXIV. ^{c)} etiam ad bona tantum custodiae gratia tradita productum fuit, postea ex voluntate legislatoris in *Ordin. proc. recognita ad Tit. XLI. §. 1.* omnibus reliquis Saxonice mercatoribus tributum fuit. Quae quidem specialis dispositio stricte interpretanda, adeoque ad alia debita lege speciatim haud definita non extendenda ^{d)}, ac cum favore commerciorum nitatur, tantum ad mercatores quibus illud ius praecipuum datum fuit, restringenda est. Quae cum ita sint, a me impetrare non possum, ut sententiae RIVINI ^{e)} et RICCI ^{f)} accedam, qui non solum mercatores eo gaudere commodo, sed etiam hoc ex lege allegata et aliis, qui mercaturam haud faciunt, accessisse statuunt.

§. IV.

Rationes dissentientis HOMMELII sub examen vocantur.

Sed reuertamur ad retentionem pignoris, quam lege Saxonica Electorali vidimus, sublatam esse tam claris ac perspicuis verbis, ut vix dubitationem admittere videantur. Nihilominus *Car. Ferd. HOMMELIUS* ^{a)} (at quantus vir!) contrariam amplexus est sententiam eam-

B 3

que

c) in der Stadt Leipzig Ordnungen
p. 91. et ad calcem ord. proc. recogn.
No. XXI.

d) KOENIGK ad *Ordin. cambi.*

Lipf. p. III. n. 3.

e) in diss. supra cit. §. XIV.

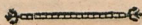
f) In l. c. §. 22.

a) in Rhaps. obf. 378.

que responso illustris collegii ICTorum Lipsiensium confirmare studuit. Audiamus ipsum HOMMELIVM. *Sapientius, inquit, quaestio incidit, an creditor pignus habens liquidare debeat? Suadeo quidem, ut propter inconstantiam et lubricitatem iudicantium creditor id faciat, cum verba O. P. R. ad tit. 41. §. 1. rem dubiam reddunt. Si tamen non fecerit, nescio an praecclusus videri et adigi possit creditor gratis pignus reddere. — Nec quemquam moueat, quod ordinationi processus recognitae ad tit. 41. §. 1. in margine scriptum his verbis: Das ius retentionis faellt im Concurse weg, cum hic marginali plane falso et in manifesto mendo cubanti textus plane non respondeat. Addit denique rescriptum principis, per quod L. vnic. C. etiam ob chirograph. pec. quodammodo derogatum esse et in concursu creditori pignus NB. ob aliud debitum retinere interdictum esse dicit. Itaque cum hoc rescriptum in concursu creditori pignus solummodo ob aliud debitum retinere vetet, haec exceptio nostram regulam firmabit, ob pignoratitium debitum creditorem pignus retinere posse. Equidem has rationes confutaturus non habeo, quod verear aliorum ac praesertim eorum reprehensionem, qui me norunt HOMMELIVM excellentis ingenii ICTum colere eiusque cineres maxime venerari. Etenim id a me non fit ex libidine ICTo magni nominis contradicendi, sed quia usu rerum, quae in foris aguntur, edoctus cognoui, apud patronos causarum*

farum haud raro plus valere auctoritatem HOMMELII, quam voluntatem legis perspicue declaratam, ac super quaestione nostra nonnunquam moueri lites maxime temerarias, quae vix exorirentur, nisi sententia legi contraria egregium Ictum. nacta fuisset auctorem. Quare operae pretium me facturum esse existimem, si, refutatis argumentis Hommelianis, sententiam iuris Saxonici Electoralis extra omnem dubitationem collocare stude- rem. HOMMELIUS in eo quidem me habet consentientem, dum ius retinendi pignus creditori pignoratitio competens, per concursum creditorum in bonis debitoris motum, ex sententia iuris communis statuit non tolli, adeo vt creditor se concursui creditorum haud immiscere, quin potius, mota contra ipsum actione pignoratitia directa, pignus haud prius restituere teneatur, quam soluto debito; sed quod huic iuri communi per legem Saxoniam Electoralem haud derogatum fuisse opinatus fuerit, in eo vt qui maxime ab ipso dissentio. Primo enim verba legis Saxonicae Electoralis, quibus iuri retentionis in concursu creditorum vis fuit adempta, admodum clara ac perspicua sunt ac summarium ad marginem notatum cum iis omnino conspirat. In ipso textu omne ius retentionis in concursu creditorum sublatum fuit^{b)}, siue id ex lege descendat,

b) Ex hoc principio Illustre colle- Summe Reverendus CAR. GODOPR.
gium Ictorum Lipsiensium mense Iu- de WINCKLER mihi benigne retulit,
lio 1779. vti Vir Generosissimus et sic respondit: *So hat sich Caius (der*
Rit-

scendat, siue ex dispositione priuatorum, ex quo genere est illud, quod ex natura pignoris et venditionis proficiscitur. Quod cum in tanta verborum legis perspicuitate negari nequeat, quis quaeso hoc summarium ad marginem notatum: *Das ius retentionis fällt in Concurfu weg*, ab ipsius textus verbis discrepare aliamque ac legi plane repugnantem sententiam continere sibi persuaderi patiatur? Deinde nec rescriptum ab HOMMELIO allegatum, quod ad omnia dicasteria patria datum fuit a. d. XXVI. Iul. MDCCCLXIV. ^{c)} sententiae Hommelianae fauere intelligent ii, qui vel fugitiuo oculo ipsam legem perlegere. Etenim quaestio, quae in illo Principis rescripto proponitur, haec est, vtrum creditori vi ac potestate solius iuris retentionis in concursu creditorum praerogatiua prae illis competat creditoribus, qui iure potiori vel aequali haud polent? Ante omnia hic obseruare iuuat, legislatorem rationem habuisse iurium ex diuerso iure retentionis descendentium. Scilicet omnis vis iuris retentionis simpliciter talis posita est tantum in iure, rem alienam ex sua possessione prius non dimittendi, quam de certo debito sit satisfactum. Cum igitur creditori ius in ipsam substantiam rei retinendae haud competat, sequitur, vt nec solutionem debiti ex re retenta petere nec eam distrahere nec eius

Ritterguthspachter) so wenig derer wendeten Meliorationen halber des zur Caution erlegten 6000 Rthl. als iuris retentionis zu erfreuen.
derer ins Gut oder Inventarium ver- c) in Cod. Aug. cont. p. 411.

alienationem vrgere nec in concursu praerogatiuum prae aliis creditoribus sibi arrogare possit. Attamen nihil impedit, quo minus ius retentionis cum illo iure coniunctum esse possit. Est inde ius retentionis vel *simplex* vel *qualificatum*. Sic qualificato iure retentionis gaudet creditor pignoratitius intuitu eius debiti, pro quo res pignori data est; sed eo soluto, ob aliam pecuniam chirographariam non nisi simplici iure retentionis^{d)}. Cum creditori, qui hoc simplex ius retentionis exercet, vi huius folius iuris, praerogativa prae aliis creditoribus lege speciali haud data sit, sequitur, vt illud, moto in bonis debitoris concursu creditorum, non possit non vim amittere. Sed creditoris pignoratitii ius retentionis qualificatum, cum fortius sit, quippe cum iure in ipsa re retinenda ac moto concursu, cum iure praelationis coniunctum, a reliquis creditoribus vinci nequit, nisi vi potioris iuris, quo in eadem re pollent. Iam ad ipsum veniamus rescriptum, in quo a legislatore quaestio mota ex iisdem principiis fuit decisa. Ita enim *Ob wir nun wohl, inquit, in dem Falle, von welchem bey bemeldeten beyden Concursen eigentlich die Frage gewesen, wenn nemlich ein Creditor, der für eine Forderung ein Pfand in Händen hat, nach Bezahlung der selben, solches Pfand wegen einer andern Forderung, dafür es nicht unterpfändlich eingesetzt ist, retiniret und existente concursu, ex hoc iure retentionis auch wegen der letztern Forderung, eine Priorität praetendiret, einiges Vorzugs-*

d) ANT. FABER de erroribus pragmaticorum dec. I. err. IX. p. 30.

Vorzugs-Recht statt finden zu lassen nicht gemeinet sind; So tragen wir dennoch solches ius prioritatis in allen andern Fällen, wo das Retentions-Recht als ein quasi pignus, die Priorität nach sich ziehet, aufzuheben Bedenken. Exinde haud obscure patet, principem ex iure iam constituto causam decidisse, nec voluisse nouum ius constituere nec constituisse, multo minus legi iudiciariae, qua ius retinendi pignus in concursu creditorum ita sublatum fuit, vt creditori ius competat, solutionem ex pretio distracti pignoris prae reliquis exigendi creditoribus, qui non in prima classe collocati sunt, derogasse, indeque ius commune aboliturum restituisse. Sane legislatores in iure nouo constituendo, ita, vti et ratio iubet, versari solent, vt vel veteris, quod abrogatur, mentionem faciant, vel saltem nouum ita proferant, vt et voluntas illud condendi adpareat et nouum ius speciatim definiatur. Sed nihil horum in rescripto allegato factum est, ibique de lege, qua ius retinendi pignus in concursu creditorum sublatum fuit, abroganda nec vola nec vestigium apparet. In rescripto non quaeritur, vtrum creditor pignoratitius ius retentionis in concursu creditorum exercere possit, (id quod ipsi lege clara fuit ademtum) sed id tantummodo agitur, an creditori pignoratitio, cui ex constitutione GORDIANI Imp. supra ^{e)} allegata ius datum fuit, pignus, soluto debito, pro quo id constitutum erat, retinendi etiam pro alia pecunia mutua, quae sine pignore debetur, vi huius iuris retin-

e) §. 1.

retentionis simpliciter talis in concursu creditorum eadem praerogatiua competat, quae ipsi tributa fuit intuitu debiti, pro quo res pignori tradita est. Quam quidem quaestionem princeps ex iure jam constituto ita decidit, ut creditori vi solius iuris retentionis simpliciter talis ob pecuniam chirographariam ius praelationis in concursu creditorum competere negaret, salvo ceteroquin iure praerogatiuae, quod cum iure retentionis qualificato coniunctum est. Ex hac vero decisione regulam, ex qua creditori ob pignoratitium debitum ius retentionis competat, confirmatam esse eo minus colligi potest, tum quia princeps in rescripto, quando iuri retentionis locus detur, haud definiuit; (id enim non agebatur) tum quia illa argumentatio expressae legi, puta *Ord. Proc. Rec. ad Tit. XLI. §. 1.* manifesto repugnat. Nolo diutius huic rei inhaerere. Etenim qui haec, quae hucusque disputauimus, paulo curatius considerauit, is facili negotio intelliget, argumenta ab HOMMELIO contra illam legem proposita omni vi esse destituta. Hodienum obtinet illud iuris Saxonici principium, ex quo creditor pignoratitius rem pignori acceptam, moto concursu creditorum, ad massam concursus exhibere tenetur, salvo iure cum praelatione lege definita coniuncto creditum exigendi inter reliquos creditores. Atque secundum hanc sententiam etiam *a curia prouinciali in Saxonia suprema* nuper admodum *in termino crucis h. ai.* causa per prouocationem ad eam deuoluta fuit iudicata.

Iam

Iam restat, ut quare haec praefatus fuerim, exponamus. Cum ab illustri Collegio ICtorum Lipsiensium haec mihi potestas data sit, ut legum studiosos, qui, me praeside, super thesibus iuris controuersi disputationes, quas schedulares vulgo vocant, instituere velint, in cathedram ICtorum possim deducere, id more maiorum hoc scripto ac hisce litteris indicandum esse existimaui, simulque Iuuenes Humanissimos Doctissimosque, qui meo sub moderamine super thesibus iuris controuersi in auditorio ICtorum disputaturi sint, nominandos. Sunt autem hi:

IOHANNES FRIDERICVS THEODORVS ROLLIVS
Luckauiensis.

CHRISTOPHORVS LVDOVICVS LEHMANNVS
Pegauiensis.

CAROLVS FRIDERICVS GOECKERVS
Grima - Misnicus.

RVDOLPHVS AVGVSTVS KOENIGIVS
Pietzfchwitzio - Misnicus.

IOHANNES GOTTLIEB KLEMMIVS
Cygnavia - Misnicus.

IOHANNES GODOFREDVS THIEMIVS
Torgaviensis.

Quos quidem Nobilissimos atque Doctissimos iuuenes, me praeside, disputantes, ut, VOS, GENEROSISSIMI AC PRAENOBILISSIMI COMMILITONES, beneuole audire actusque disputatorios, quos more maiorum pro valuis publicis suo quemque tempore indicaturus sum, honorifica Vestra praesentia ornare ac illustriores reddere velitis, maximopere Vos rogatos cupio. P. P. in Litterarum Vniuersitate Lipsica Domini. XXV. post festum Trinit. A. R. S. CIDIICCLXXXV.

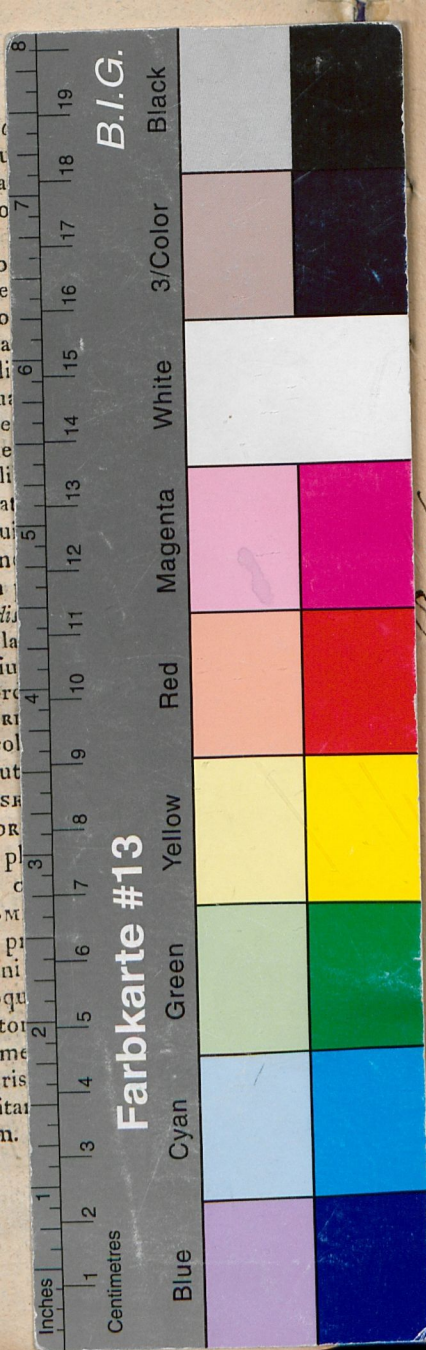
Leipzig, Diss., 1785 A-0

f
56.

1785, 16.

DE

RETENTIONE PIGNORIS

IN
CONCVRSV CREDITORVM
SECVNDVM IVS SAXONICVM ELECTORALE
EX VLE

1785, 16.

DISSERIT
ET
ILLVSTRIS ICTORVM COLLEGII CONSENSV
DISPV TATIONES
SVPER
THESIBVS IN AVDITORIO ICTORVM INSTITVENDAS
INDICIT

IO. ADAMVS THEOPHILVS KINDIVS
IVRISSCIENTIAE ET PHILOSOPHIAE DOCTOR SVPREMAE IN PROVINCIA
CVRIAE ASSESS. IVRIS SAXONICI PROF. PVBL. ORDINARIVS
ACADEMIAE LIPSIENSIS SYNDICVS.

LIP S I A E
EX OFFICINA BREITKOPFIA.

